

Найкраща звістка

Тетяна Булат

Сьогодні йому виповнилося 60 років.

Величезна кількість людей прийшла привітати його з цим днем.

Музика, відкриття, подарунки, квіти, щирі вітання головних і важливих для нього людей.

Всі роки він вправно виконував свою роботу, ніс почесну службу.

Не передати того суму, з яким проводжав людей від себе. Але найбільшою радістю було зустрічати і привічати своїх дорогих.

Вокзал.

Він жив.

Так тонко відчував атмосферу кожного дня. Серед натовпу вирізняв і надовго затримував у душі ейфорію щастя зустрічі та печаль від гірких розлук. Кожен день його ряснів різноманітними фарбами в одязі пасажирів.

Він ніколи не спав! Боявся пропустити якусь подію, якусь важливу ситуацію.

Його гучномовець завжди голосно і чітко оголошував прибуття кожного потягу.

Вокзал дружив з паротягами і теплотягами, та з обережністю ставився до електротягів. Вони були дуже зверхніми, вважали себе найкращими і незамінними.

Старички теплотяги не обурювалися, сміялися над шибайголовою.

Цей день був звичайним.

Вірніше, як...звичайним. З недавнього часу життя вокзалу перетворилося на суцільну болючу рану.

Перші дні війни розривали не тільки його серце, а й тіло – перони переповнені, крики і плач, вагони забиті людьми, що тікали від ракетних ударів і рятували своїх дітей.

Багато військових...

Багато мирних, що виїжджали, ховаючись від війни...

Колись таке красиве, яскраве місце для зустрічі щасливих людей перетворилося на майдан горя і сліз.

- Синочку, я буду чекати. Твій прадід прийшов з війни живим і ти неодмінно повернешся! – кричала вслід сорокарічному чоловікові посивіла жіночка, вочевидь, мати.

- Як тільки буде можливість – напиши, — шепоче на вухо старшому брату малеча в синенькій курточці. – Ти ж знаєш, мама купила мені телефон, тому дзвони, пиши... А ти привезеш мені справжнього патрона? Ну... такого, яким можна стріляти у ворога?

- Дивись там! Не осором діда! Твій батько з Афгану стільки хлопців на своєму вертольоті врятував, що ти не маєш права посоромити його... пам'ять. То,

служи, онучок, вірою і правдою своїй державі. Бачиш як сталося... Хто ж думав, що тобі припаде на долю піти шляхом батька... Тільки ПОВЕРНИСЬ ЖИВИМ, ЧУЄШ! Ти ж в нас один, — заїкаючись, зі сльозами на очах прокричав на весь вокзал старенький дідусь.

Вокзал все чув і плакав разом з цим дідусем. Він сумним поглядом дивився на групу людей у військовій формі. Їх сьогодні зібрали на пероні, щоб потягом доставити до місця призначення, а потім на передову довезуть машинами.

Геть в стороні, за колоною, біля арки закоханих (красива історична пам'ятка, що залишилася від архітектури минулого століття) стояла пара. Чоловік, років зо тридцять, ніжно тримав руки коханої у своїх руках.

Вокзал прислухався.

Закохані мовчали.

Скільки відчаю і горя, але водночас, гордості і стійкості було в погляді молодої дівчини.

Вокзал увесь перетворився на слух.

- Тільки запам'ятай, Олесю, - ти моя. Я тебе нікому не віддам. Поляжу, але ворога і близько до нашого дому не підпущу. Нам ще з тобою діток народжувати! - ніжно закінчив свій монолог чоловік.

- Не починай. Ти ж знаєш, це болюча тема. В мене не буде дітей... — дівчина відвернулася від коханого.

- Подумаймо краще, що буде після війни!

- А що буде, Саша? Буде важко! Нам потрібно відбудовувати нашу країну, міста, села, енергетичну систему, промисловість, — проговорила дівчина.

- Але це буде вже інша країна для вільних людей. Без корупції і кумівства. Без "довгих рук" і грошей у конвертах. Маю надію, в крайньому разі, — запевнив чоловік, — інакше навіщо стільки зусиль!

- Привези мені найкращу звістку! - попрохала дівчина.

- Ми тут, на цьому вокзалі вперше зустрілися. Тут, саме під цією аркою я тобі зізнався у коханні і зробив пропозицію. Тут ти мене проводиш на фронт. Домовмося: що б там і як не було б, зустрічай мене з найкращою звісткою саме тут, на цьому вокзалі.

Вони міцно обійнялися.

І стільки тихої ніжності було в цих обіймах, стільки невисловлених мрій... А ще більше надій.

По Вокзалу пролетів легенький вітерець. Він гірко зітхнув.

Олеся вірила, що її чоловік повернеться живим! Вона знала його вдачу, знала, що він вміє постояти за себе, але і друзів ніколи в біді не залишить.

Вона вірила.

Вокзал завмер.

Ця пара чомусь особливо запала йому в душу.

Проста українка, що мріяла про родину і гарну роботу, про затишну оселю і купу

друзів та простий українець, що пішов захищати свою родину, свою роботу, затишну оселю і купу друзів. А ще.. свою країну!

Бій.

Дрони над головою дзижчать, немов відгодовані джмелі.

Так, це війна не простої зброї. Це війна технологій.

Україні буде важко, бо це країна, яка майже не мала армії перед російським вторгненням у 2014 році. В порівнянні з Росією, що останні 10 років тільки й накопичувала зброю різних видів, Україна свято вірила у нормальні сусідські стосунки. Україна вірила в договороспроможність РФ, адекватність і виваженість їхніх рішень.

Але сюрреалізм, незрозумілий власний спотворений світ, в якому знаходиться і живе адміністрація цієї псевдодержави, довів, що ні логічного, ні адекватного рішення ухвалено бути не може. Це безповоротний процес, що запустив механізм самознищення. Але з собою вони планують забрати величезну кількість українців.

Бій.

Сашко десь високо над собою почув дзижчання дрона.

- Хлопці, дрон, 1 відділення! – і стрімголов рвонув вліво від окопу. Здавалося, час повзе, він відбіг і впав на землю.

Вибух!

Ще один!

Осколки з землею засипали весь окоп і Сашка також.

Але поранень він не відчував.

"Щасливчик" — так його охрестили бойові побратими.

І справді. Йому якось везло. Сашко, жартуючи, говорив, що його чекає дружина з найкращою звісткою! Всі розуміли, що за звістку чекає його дружина, та й втім, кожен українець.

День за днем, як у пісочному годиннику, хвилини розсипалися на секунди. Але зовсім не тихо! Гучними пострілами, вибухами, вогнем і ракетами починався кожен день Сашка і його побратимів, закінчувався так само. Або й зовсім не закінчувався, а міг продовжуватися дві, чи три доби безперервно!

Його роту всього двічі відводили на другу лінію, а так – завжди на першій. Скільки поранених... Скільки тих, кого вже ніколи не побачать рідні...Скільки горя, скільки болю...

Росіяни почали стріляти КАБами (керованими авіабомбами). Уламки цього снаряду вражали велику територію і руйнували багато об'єктів, що знаходились поряд.

Однієї ночі неподалік невеличкого міста, куди за декілька днів до цього перекинули роту Сашка, майже на їхніх очах, ракета влучила у п'ятиповерховий житловий будинок.

Сашка з початку війни дивувало те, чому люди не виїжджають з територій, на яких безпосередньо ведуться бойові дії? Адже ж є міста у "відносному тилу" (бо на такій війні, тилу немає – прилетіти може куди завгодно). Та потім, коли поговорив з

місцевими, зрозумів — ніхто не хоче їхати з власної домівки, бо це їх земля! Їхні квартири, хати! Сади, що насаджували ще діди-прадіди. Це важко залишити, навіть під загрозою смерті. Особливо людям похилого віку, що весь свій вік топтали ряст саме на цій землі.

Ніч.

Вибух.

Сашко з хлопцями побігли до п'ятиповерхового житлового будинку, який палав, як олімпійський смолоскип в результаті влучення в нього ракети.

Страшні крики і зойки людей, що повибігали з підвалу, розривали серце.

Приліт.

Знову обстріл градами.

Сашко не встиг заховатися за бетонним парканом, як відчув, що його накриває вибуховою хвилею і на нього щось летить.

Останнє, що він поряд почув, був несамопитий крик, який вже крізь затуманену підсвідомість врізався в його вуха.

Вдихнув.

Не відкриваючи очі облизав губи.

Пити.

Хочеться води.

- Води, — кволо погукав він.

- Зараз, секунду, братику, — швидко відгукнувся чоловічий жвавий голос. - Зараз принесу.

Сашко одразу все згадав. Особливо той пронизливий останній крик.

Цієї секунди лікар зайшов до палати, обдивився поранених.

- То що, вже відвоювалися? - запитав.

- Та ні, тільки підлатаюся і в бій - спробував пошуткувати Сашко, ще не відкриваючи очей.

- Ти себе бачив? - запитав лікар. - Відкрий очі.

Молодий чоловік відкрив, нарешті, очі.

Провів ними по тулубу.

Нога.

Її не було.

Лівої ноги не було.

Серце шалено закалатало в грудній коробочці...

Ледве відновив подих.

Дивно, але Сашко навіть не думав опускати руки. Він впевнено видужував. Можливо, тому, що Олеся, коли знала про поранення і відсутність ноги, підтримала коханого. Сказала, що вона його любить! Ще й пошуткувала, що ліва нога їй завжди не дуже подобалася.

Хто б подумав, що такий чорний гумор може нормально сприйматися. Але у Сашка

це дійсно викликало посмішку. Він переконався, що Олеся буде з ним попри все.

- Тим паче ти мені ще повинен привезти найкращу звістку! - підбадьорювала дівчина чоловіка.

- Як видужаю, чекай на мене... І на звістку.

Але те діло, лікування та реабілітація, не швидко виходить. Сашко не один тиждень пролежав у прифронтовій лікарні. З часом справи пішли на краще.

Його роту, вірніше те, що від неї залишилося, відвели від першої лінії. Хлопці реабілітувалися потроху, навіть провідували у лікарні свого побратима.

Сашко першого ж дня зателефонував в роту і запитав про жителів п'ятиповерхового будинку. Те, що він взнав, заставило його здригнутися.

Вокзал.

Він чекав.

Чекав кожного солдата, що виходив з вагона.

Дерева, що на привокзальній території, вже другий раз за военний час зустріли зиму. Щовесни його підфарбовували і причепурювали, щоб красивим він зустрічав своїх пасажирів.

Вокзал чекав Сашка.

Ця історія кохання запала йому в душу.

І ось на перон вийшла Олеся.

Вокзал захвилювався.

Олеся не розуміла, чому так довго Сашко не повертався. Вже й з лікарні виписали, на милицях навчився ходити, а додому не поспішав.

Гучномовець оголосив прибуття потягу.

Теплотяг сильно прогудів і, підморгуючи, проїхав повз головного входу у вокзал. Вокзал не спускав очей з Олесі.

Дівчина вийшла до 2 колії, куди прибув потяг.

Ще трохи погарцювавши парюю з-під коліс, теплотяг вгамувався і замовк. Провідниця обтерла ручки ганчіркою і відхилила металічний бар'єр, що перекривав сходи.

З вагона вистрибнув чоловік.

Олеся рвучко понеслася до нього...

Не він.

Люди все виходили і виходили. Здавалося, що їх там незлічена кількість! Олеся втрачала терпіння.

Нарешті, в отворі тамбура з'явилася схожа фігура.

- Сашо! - крикнула Олеся.

Провідниця обережно подала руку і чоловік на милицях спустився на перон. Обійняв дружину.

Олеся не плакала. Вона прийняла його таким, який він є. Просто, дивилася на все крізь призму величезної любові і глибокої поваги до свого чоловіка.

В обіймах вони застигли на цілу вічність.

Здавалося, ніхто не зможе їх роз'єднати!

- Тату – цей крик розірвав тишу всього вокзалу.

По сходінках потихеньку спускалася маленька світловолоса дівчинка.

Олеся обернулася в надії побачити батьків малої.

Та навколо не було жодної людини.

- Тату, — стрибаючи з останньої сходінки, прокричало дівча років 4-х.

- Я тобі все поясню. Розумієш, її батьки загинули в тому п'ятиповерховому будинку, де мене поранило. Цю дівчинку вибуховою хвилею винесло і кинуло прямо на мене. Її так і привезли зі мною у лікарню, вона весь час кричала "тато".

Олеся заплакала, присіла біля дитини і запитала.

- Тебе як звати?

- Вікторія! – гордовито підіймаючи голову промовила дівчинка.

- Так ось яку найкращу звістку ти привіз додому. А Перемога неодмінно буде! — Олеся залилася сльозами. На цей раз вони були від щастя.

P.S.

Дивна пара йшла по перону – молодий хлопець на милицях без лівої ноги та дівчина, яка однією рукою підтримувала коханого, а іншою тримала за руку маленьке світловолосе янголятко.

На небі не було жодної хмаринки, та раптом, нізвідки, став накрапати маленький дощик.

То плакав Вокзал.

На цей раз від щастя.